

не могълъ да издържи: заскиталъ самъ изъ селото, не се прибиралъ въ къщи, биелъ се съ селскитѣ деца и имъ късалъ дрехитѣ.

По това време, майката на Стефана лега на постеля и на пролѣтѣта, умира. Семейството отива да живѣе въ с. Потуръ, гдето Стефанъ прашатъ на училище при даскалъ Влади.

Следъ свършване на училището въ това село, презъ месецъ юни 1854 година, Стефановото семейство се преселва въ градъ Тулча, гдето баща му става пазавантинъ, а Стефана даватъ на учение при Даскалъ Енча Кузовъ. На следната година, сестра му Търна се оженва за Никола Станевъ, еменджия и бакалинъ, който билъ благороденъ българинъ и се показалъ състрадателенъ къмъ Стефана. Той го прибралъ въ дукияна си, заедно съ Стефановия братъ, за да ги учи на занаятъ, а сжщевременно да помага на Стефана за издржката му въ училище.

Въ тулчанското школо, надъханъ отъ родолюбивитѣ идеи на своя учителъ, Стефанъ започва да разбира смисъла на робството и злочестината, въ които гинѣло поробеното му отечество. Като събуденъ градъ, Тулча е далъ безспорно и новъ отпечатъкъ въ душата му. За нѣколко години животъ отъ 1854-1860, впечатлителниятъ и буденъ младежъ вижда различието между агитъ и раята, слуша откъслечни думи за робство и свобода и живѣе